

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: FREM, BONDEMAND, FREM

Citation: Hostrup, C.: "FREM, BONDEMAND, FREM", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 460. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-workid138281/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

Men nu, vi eder se paa ny,
skjønt kort er Mødestunden,
da er det som i Morgengry,
da røres det i Lunden;
hver lille Fugl da føler godt,
at dømt er Mørkets Rige,
og, halvt i Drømme, kvadrer smaat
om Dagen, der vil stige.

Ja Dagen kommer, vi det veed,
skjønt kun den ses i Drømme,
den Dag, da Ørnen, som slog ned,
maa hjem til Reden rømme,
da frit i Sønderjyllands Skov
det røde Flag tør gynge,
og ikke Lærken blot faar Lov
paa Heden Dansk at synge.

Ja derom vaagner Fuglekvad,
hvorhen I blandt os vandre,
og derom vil vi hjælpes ad
at drømme med hverandre.
Og om saa snart til Ørnens Klo
I atter bort maa drage,
vi veed det vist, I Brødre tro!
I komme dog tilbage.

FREM, BONDEMAND, FREM

1866.

Mel. Sig, husker du ikke den lystige Tid.

Hel tungt han efter sig Foden drog,
som før var saa rap;
højt Lærken over hans Hoved slog,
men han hørte den knap.

Hans Sans var dummet, hans Kraft som død,
hans Daad forlængst gaaet i Glem,
han angst for sammen, den Gang det lød:
frem, Bondemand, frem!

Men snart han følte, der veg et Tryk
fra Sjæl, som fra Krop,
han rettede langsomt sin brede Ryg
og slog Øjnene op.
Paa Tinge hans Røst, i Kamp hans Sværd
har lydt, saa det havde Klem,
men end det kalder dog fjærnt og nær:
«frem, Bondemand, frem!»

Ja, sænker end du dit Blik mod Jord,
endskjønt du er fri,
og bærer endnu du af Lænken Spor,
du før smedet var i,
og lyster det ej dig at stande som Værn
for Frihed og Fædrehjem,
er ikke dit Mod som din Arm af Jern:
«frem, Bondemand, frem!»

Ja, frem! thi Maalet du ikke har naa't
med Sulet paa Bord;
fra Frimands Ret og til Stormands Daad,
saa gaar Vejen i Nord.
Ja, frem til Hjælp i den trange Tid
med Skatten, du har i Gjem,
med Folkets slumrende Kraft og Vid –
frem, Bondemand, frem!

Din Moder sidder nu gammel og træt,
men frejdig i Hu,

sin Alderdoms Trøst og sin tabte Ret
i dig venter hun nu.
Din Moders Hus er blevet et Skur,
der inde Trækken er slem,
det gjælder at rejse den sunkne Mur –
frem, Bondemand, frem!

HØJE NORD

1869.

Sat i Musik af Joseph Glaser.

Høje Nord, Friheds Hjem!
ej for Mørket til at true,
men for Solen til at lue
og for Liv til at gro frem.
Lad det bryde! lad det gjære!
stem ej Strømmen! taal dens Brag!
den vil bære
Grøde til en Sommerdag.

Høje Nord, Sangens Bo!
– ikke den, der dvalebinder, –
den, der tænder Glød paa Kinder,
først gør fri og saa gør fro.
Kald dit Kor fra Skovens Sale!
lær i Sky det Vinger slaa!
lær det dale
dybest ned til Bondevraa!

Høje Nord, Haabets Borg!
hvor det op i Mulmet vælder,
hvor utrættelig det melder
Vaarfryd efter Vintersorg.